

En de aarde bracht haar vrucht voort

Jakobus 5:17-18

De korte verhalen over de zeven rijken die op dat van koning Salomo volgden, maken ons de toestand van het volk op dat ogenblik duidelijk (1 Kon. 15-16). Wat een somber en verootmoedigend beeld van de situatie vinden we in deze hoofdstukken. Zoals in alle tijden is *persoonlijke* trouw belangrijk, daar waar het geheel heeft gefaald. In de dagen van Jerobeam vinden we die persoonlijke trouw bij Abia, van wie gezegd wordt: *“omdat in Jerobeams huis in hem alleen iets goeds gevonden wordt voor de HERE, de God van Israël”* (1 Kon. 14:13).

En in de dagen van Achab vinden we die persoonlijke trouw bij Elia. In het verborgen riep hij tot de HERE *“dat het niet zou regenen, en het regende drie jaar en zes maanden niet op aarde”* (Jak. 5:17). Hij ging zijn weg in gemeenschap met God en daardoor had hij inzicht in de gedachten van God over het ontrouwe volk. Daarom werd zijn gebed ook verhoord, want het was volledig in overeenstemming met Gods wil. Elia had een brandende liefde voor Gods volk, een liefde die in niets was veranderd of verzwakt door hun toestand. Integendeel, het was *oprechte* liefde, die hem ertoe bracht vurig te bidden dat God de hemel zou sluiten, opdat er geen regen meer zou zijn op de aarde! Misschien bad hij zoiets als: ‘HERE, kijk naar de toestand van Uw volk Israël. Het heeft zich van U afgekeerd om de afgoden achterna te gaan. Tevergeefs bent U tot op heden geduldig en genadig geweest, maar het heeft zich niet bekeerd van zijn dwaalweg. Is het niet nodig, om het terug te kunnen brengen, dat Uw sterke hand het treft? U kunt dit volk niet meer zegenen met regen uit de hemel. Sluit de hemel! Laat daardoor het geweten van dit volk dan worden geoefend, zodat het wordt teruggebracht, opdat U het herstelde volk daarna weer kunt zegenen’.

God verhoorde het gebed van Zijn dienstknecht, die daarna tegen Achab zei: *“Zo waar de HERE, de God van Israël, leeft, in wiens dienst ik sta, er zal deze jaren geen dauw of regen zijn, tenzij dan op mijn woord”* (1 Kon. 17:1). Gedurende de daarop volgende drie jaren en zes maanden rustte het oordeel van God op het volk. In deze tijd viel er geen regen. Dit betekent in feite dat God de relatie met het volk had onderbroken. Israël was feitelijk beroofd van Zijn zegen. Maar in die

situatie was er gelukkig toch nog een gelovig overblijfsel, en God zou voor Zijn dienstknecht zorgen. Het leven van Elia was een leven van geloof, ook wel met falen, want wij kennen maar één overste Leidsman en Voleinder van het geloof! De profeet was begonnen met een gebed in geloof, in het verborgen, voordat hij zich aan Achab voorstelde. Daarna was zijn leven een voortdurende geloofsoefening gedurende drie en een half jaar, waarin het niet regende. De HERE zond hem naar de beek Kerit om zich te verbergen en zei: *“U kunt uit de beek drinken, en Ik heb de raven geboden u daar van spijs te voorzien”* (1 Kon. 17:4). Het woord van God was de zekere grond van zijn geloof in deze omstandigheden: water uit de beek en voedsel gebracht door de raven. Dat is wat God had gezegd! Zou iets wat door Hem gesproken is, niet vervuld worden? Onmogelijk!

En wij begrijpen nu waarom 1 Koningen 16 eindigt met het oordeel, waarvan ‘de Beteliet Chiël’ het voorwerp was. Meer dan vijf eeuwen waren verlopen sinds God had gesproken door de mond van Jozua, nadat de muren van Jericho waren gevallen en de stad met vuur was verbrand (Joz. 6:26). Met evenveel kracht alsof het op de dag zelf was, werd het oordeel uitgevoerd, precies zoals de HERE het had gezegd. Eeuwen waren voorbijgegaan, maar Gods Woord gaat niet voorbij. Het ging letterlijk in vervulling. Wat een bemoediging voor het geloof in moeilijke dagen.

De geloofsgehoorzaamheid kwam schitterend tot uiting bij de profeet. Hij ging naar de beek Kerit en later naar Sarefat, eenvoudig omdat God het had gezegd: *“Ga van hier... Maak u gereed, ga naar Sarefat”* (1 Kon. 17:4, 9). Wat is de weg van het geloof eenvoudig. God beveelt, en de trouwe dienstknecht gehoorzaamt zonder redeneren of mopperen. Wat een tegenstelling met een eigenwillige weg. *“Maar na verloop van tijd droogde de beek uit, omdat er geen regen in het land gevallen was”* (vs. 7). Ongetwijfeld was dat de normale gang van zaken. Er viel geen regen, dus de beek moest onvermijdelijk opdrogen. Maar het gebeurde om Elia te herinneren aan de situatie van het volk. Daardoor kon hij een beeld zijn van Hem, die in al hun benauwdheden benauwd was. Hij kon hierdoor

meegevoel hebben met het lijden van Israël, hoewel dat lijden de rechtvaardige straf was voor hun ontrouw.

Elia moest dit ook meemaken, opdat zijn geloof bewaard en versterkt zou worden door voortdurende oefening. Het werd beproefd toen de beek opdroogde; hoe zou er nu voorzien worden in zijn behoeften? De HERE zei: *“Maak u gereed, ga naar Sarefat, dat aan Sidon behoort, en houd daar verblijf. Zie, Ik heb daar een weduwe geboden u te verzorgen”* (vs. 9). Hij kreeg deze opdracht en gehoorzaamde direct. Hij vertrouwde op zijn God, die zorg voor hem droeg. Hoewel de omstandigheden in Sarefat geen bevestiging leken te zijn van Gods belofte, twijfelde de profeet geen moment. Weer schitterde zijn geloofsvertrouwen en God werd daardoor verheerlijkt. De weduwe, aan wie God had opgedragen Zijn dienstknecht te verzorgen, had niet veel. Maar juist in zulke omstandigheden toont God Zijn macht. Hij laat zien wat *Hij* kan doen. Vers 12 schildert een kort, maar aangrijpend beeld van deze wereld. Ze is ver van God en heeft slechts geringe hulpbronnen. We zien het egoïsme van het natuurlijke hart om hiervan te genieten, en dan de verwachting van de dood.

Wat voor hoop kon Elia in zo'n situatie hebben? Hij had kun redeneren: 'Hier zal ik zeker niet verzorgd worden in deze dagen van honger. God had mij beter ergens anders kunnen heensturen'. Maar het geloof van de profeet wankelde niet, want het steunde op het woord van God. Hoe bewonderenswaardig is zijn geloofsvolharding! Het geloof ziet in omstandigheden die tegen ons zijn, alleen maar middelen die God kan gebruiken om Zijn almacht en Zijn liefde voor ons te tonen. Elia antwoordde de weduwe: *“Vrees niet, ga het thuis bereiden, zoals u gezegd hebt”*. Denk echter eerst aan de rechten die God laat gelden. Doe wat *Hij* u vraagt en ik kan u zeggen wat Hij heeft beloofd: *“Het meel in de pot zal niet opraken, en de olie in de kruik zal niet ontbreken tot op de dag, waarop de HERE regen op de aardbodem geven zal”* (1 Kon. 17:13-14).

Er staan onuitputtelijke hulpbronnen ter beschikking van het geloof in tijden van nood, als het niet regent op het land. Kunnen wij de “handvol meel in de pot en een weinig olie in de kruik” niet zien als een symbool van Christus en de Heilige Geest? God zal niet nalaten te antwoorden op het geloof van de Zijnen, tot op de dag dat de oefening van het geloof voorgoed voorbij is. Wat een rake tegenstelling tussen wat de wereld kan geven aan de weduwe van Sarefat, en wat God haar verzekert als zij op Hem wacht en Hem eert door gehoorzaamheid en geloofsvertrouwen. Elia had tegen de weduwe gezegd: *“Vrees niet, ga het thuis bereiden, zoals u gezegd hebt (...) Daarop ging zij heen en deed, zoals Elia gezegd had”*. Haar geloof trad hierdoor aan het licht, en het droeg hetzelfde karakter als dat van Elia. Beiden werden vertroost door het feit dat God Zijn beloften vervult en het geloof eert! Nadat ze had geleerd dat God de macht heeft het leven te *onderhouden*, moest deze weduwe leren dat Hij ook het leven *geeft*. Het einde van 1 Koningen 17 spreekt ons

in dit opzicht over de kracht van het gebed en van het geloof.

De regenloze tijd liep ten einde. De toestand van het volk zou aan het licht worden gebracht op de Karmel. Aangemoedigd door de kracht van het geloof van Elia zouden allen zeggen: *“De HERE, die is God”* (1 Kon. 18:39), en zich van Baäl afkeren. Hij die de harten kent en de mensenkinderen niet onnodig bedroeft, sprak tot Elia: *“Ga heen, vertoon u aan Achab, want Ik wil regen op de aardbodem geven”* (1 Kon. 18:1). Hij alleen kon opnieuw regen geven, en het was ook de wens van Zijn hart. Hij wil vrucht vinden in de Zijnen. Deze vrucht wordt voortgebracht door de tucht, en ze wordt later geopenbaard wanneer na de oefening God opnieuw zegen geeft: *“En de hemel gaf regen en de aarde bracht haar vrucht voort”* (Jak. 5:18; Hebr. 12:11; Ps. 84:6). In de toekomst zal Israël nog een tijd van beproeving kennen, een aarde verdroogd en dorstig, zonder water (Ps. 63:1; Jer. 30:7). Daarna zal het van de profetisch aangekondigde zegen genieten (Jes. 30:15-26, hiervan heeft vers 23 speciaal met ons onderwerp te maken; vgl. Ezech. 34:26-27; Joël 2:12-32, vooral vs. 23). Laten wij vurig verlangen naar de zegen die van boven komt en die nodig is om vrucht voor God te kunnen dragen in deze wereld. Laten wij de Heer liefhebben, Hem dienen met heel ons hart, dat wordt van ons verwacht – zoals vroeger van Israël. Naarmate wij dat verwerkelijken, zal de goddelijke belofte vervuld worden: *“Dan zal Ik de regen voor uw land op zijn tijd geven, de vroege en de late regen”* (Deut. 11:13-15). Het zal zijn tot ons geestelijk welzijn.

Maar onze zwakheid, onze lauwheid en onverschilligheid beroven ons dikwijls van het genot hiervan. Laten wij ons hierover verootmoedigen en uitzien naar de regen uit de hemel, de zegen van boven. Wij worden opgeroepen hierom te vragen: *“Vraagt van de HERE regen ten tijde van de late regen”* (Zach. 10:1). Doen wij dat wel genoeg? Onze toestand zal misschien tucht over ons brengen, zoals dat bij Israël het geval was. Maar als wij door een dal van balsemstruiken gaan ¹, en bliksemstralen nodig zijn voordat er stortregens komt, hoe heerlijk zal dan het resultaat zijn als de regen uitgestort wordt en Hij voor iedereen gewas op het veld zal geven (Ps. 84:6; Zach. 10:1; Jer. 10:13). *“De noordenwind verwekt stortregen”* (Spr. 25:23). Dikwijls zijn pijnlijke ervaringen en tranen van berouw nodig om de verloren zegen te herwinnen, als de weg van de gehoorzaamheid en de trouw verlaten is. Wij staan aan het einde van de geschiedenis van de kerk op aarde. En als wij die bezien vanuit het oogpunt van onze verantwoordelijkheid, moeten wij bedroefd zijn over het verval, dat steeds groter wordt! Waar is de frisheid van de eerste liefde, de bloei van het getuigenis van het begin? De Heilige Geest wordt op veel manieren bedroefd, en God wordt vaak onteerd door hen die Hem onophoudelijk zouden moeten grootmaken. Ongetwijfeld ervaren wij desondanks de verkwikking van vele oases, waarvoor wij meer dankbaar zouden moeten zijn.

Maar wordt de milde regen ons niet onthouden door onze God, die ons graag in *overvloed* zou willen geven? Want Hij wil ons zegenen! Een onvruchtbare aarde, beroofd van de regen van de hemel, is ook een beeld van een gelovige die het genot verloren heeft van de gemeenschap met de Heer en de zegen die daaruit voortvloeit. Of van een plaatselijk getuigenis dat wegkwijnt, omdat de sleur en de onverschilligheid (om maar niet te spreken over alles wat zich daar kan voordoen en wat kwaad kan zijn, in moreel of leerstellig opzicht) langzamerhand is toegenomen en de verfrissende werking van de Geest van God is uitgeblust. Een gemeente in vervallen toestand, wat het getuigenis betreft dat aan onze verantwoordelijkheid is toevertrouwd!

Laat de overdenking van dit onderwerp nuttig en leerzaam zijn voor ons. Laten wij ieder persoonlijk en als gemeente tezamen wandelen in de weg van de gehoorzaamheid. Laten wij onze wegen onderzoeken en de toestand van ons hart beproeven. Laten wij Gods tegenwoordigheid zoeken, dan zullen wij ervaren dat

God *regen* zal geven. Als wij de rechte weg hebben verlaten, laten wij dan terugkeren van onze dwaalweg en God vurig bidden om *regen*. Zelfs als Hij moet *bliksemen* en als wij door *het dal Baca*, het tranendal, moeten trekken, dan is dit de moeite waard om ten slotte Zijn *zegen* te ontvangen. Laat het voorbeeld van de profeet ons helpen, zodat wij Gods gedachten beter begrijpen en wij overeenkomstig Zijn wil tussenbeide treden voor Zijn getuigenis hier op aarde. Dit is de weg waarop wij Hem beter leren kennen. Het is de weg van het geloof, die bewandeld wordt in donkere tijden, in dagen van beproeving en hongersnood, als de hemel gesloten is en de regen ons onthouden wordt. Het is de weg waarin wij ervaringen opdoen met betrekking tot Gods hulpbronnen, en genieten van alles wat de Heer wil geven aan het persoonlijk geloof, een *ge oefend* geloof. Tot slot, laten wij als bemoediging niet vergeten dat Elia “*een mens was van gelijke natuur als wij*”.

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique](#) 1953-3

Titel: [La terre](#) produisit son fruit

ⁱ Balsemstruiken - Baca - ‘wenend’

Oude Sporen 2011

